

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **P. N.**, bytem U Ž. 22, P., t. č. ve vazbě ve Vazební věznici O., zastoupeného Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Politických vězňů 359/2, Olomouc, proti žalovanému **Vězeňské službě České republiky, Generálnímu ředitelství vězeňské služby ČR**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. VS-105995-2/ČJ-2016-800040-INFZ, ve věci žádosti o poskytnutí informace,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Generální ředitelství vězeňské služby ČR ze dne 22. 7. 2016, č. j. VS-105995-2/ČJ-2016-800040-INFZ, a rozhodnutí Vězeňské služby České republiky – Vazební věznice Olomouc ze dne 30. 6. 2016, č. j. VS-37653-4/ČJ-2016-803740, **se z r u š u j í.**

II. Vězeňské službě České republiky – Vazební věznici Olomouc **s e n a ř i z u j e** poskytnout ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí žalobci informaci:

- 1) Podléhá nákup za více jak 1000 Kč povolení ředitele, jenž musí být dopředu vydáno i v případě nákupu kolků soudních v kantýně?
- 2) Jaká je průměrná doba na vyřízení povolení k nákupu nad 1000 Kč ředitelem? A může se věc protáhnout?
- 3) Musí žádosti o povolení nákupu nad 1000 Kč ředitel vyhovět?
- 4) Jaký je jediný možný čas odeslání pošty v daném dni?
- 5) Ve kterém jediném možném čase lze požádat o formulář k žádance na nákup nad 1000 Kč?

6) Pošta je doručována obviněným v jakém jediném čase ve dne?

7) Jsou soudní kolky v kantýně běžně či jen na objednávku, jde-li o kolky za 5000 Kč?

8) Na jaké cele jsem umístěn a kdy dané oddělení věznice má přístup do kantýny? A kdy v ten den se nákup realizuje?“

III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení žalobce částku, jejíž výše bude vyčíslena samostatným usnesením.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 31. 8. 2016 a v jejím doplnění ze dne 29. 4. 2017 domáhá, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. VS-105995-2/ČJ-2016-800040-INFZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), a věc žalovanému vrátil k novému rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Vězeňské služby České republiky – Vazební věznice O. (dále jen „vazební věznice“) ze dne 30. 6. 2016, č. j. VS-37653-4/ČJ-2016-803740, a současně zastavil řízení.

V žalobě žalobce brojil proti rozhodnutí správních orgánů, které mu neposkytly informace na základě jeho žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce tvrdil, že vazební věznice je povinna poskytovat informace podle informačního zákona, které se vztahují k její působnosti. Znění otázek v žádosti o poskytnutí informací žalobce nezavdává žádnou pochybnost o tom, že se jedná o informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu a které má povinný subjekt k dispozici. Žalobce zejména nesouhlasí s tím, že by se jednalo o vytváření nových informací; jde o sdělení informací notoricky známých vedení věznice, nikoli však žalobci (jinak by informace nepožadoval). Žalobce taktéž brojil proti tvrzení žalovaného, že od něj žalobce požaduje vydání veřejné listiny. Všechny informace, které žalobce žádal, se týkají jeho práv, proto by mu je měly správní orgány poskytnout.

Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že pro poskytnutí informací musí být vždy splněna podmínka, že jsou vyžadovány informace vztahující se k působnosti povinného subjektu. Působnost tak nemůže být založena na základě požadavku nebo vyjádření žadatele o poskytnutí informace. Přestože podání žalobce odkazovalo v nadpisu na informační zákon, vazební věznice byla „úkolována“ k vydání autoritativního potvrzení údajů pro soudní řízení. Žalovaný z posouzeného merita podání z 23. 6. 2016, označeného jako žádost o poskytnutí informace, měl za to, že toto podání vybočilo z rámce práva na svobodný přístup k informacím. Žalovaný posoudil věc tak, že se žalobce nedomáhal informací ve smyslu informačního zákona, ale domáhal se, aby vazební věznice vydala veřejnou listinu, kterou žalobce posléze předloží soudu jako důkazní prostředek v rámci občanskoprávního řízení. Prostřednictvím informačního zákona si tak žalobce hodlá opatřit plný důkaz, který není třeba ničím doplňovat. Tuto skutečnost lze dovodit

z textu žádosti o informace, kde žalobce uvedl: „*Nebráním se poskytnutí žádaných 8 (10) odpovědí v rámci jiného sdělení, než podle zákona č. 106/1999 Sb., leč, musí dojít k jejich poskytnutí v plném rozsahu*“.

S ohledem na charakter dotazů předložených vazební věznici a na kontext učiněného podání, žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro použití § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Důvodem pro zrušení rozhodnutí vazební věznice a zastavení řízení jsou průkazná zjištění a fakt, že žádosti o informace nebyl naplněn smysl informačního zákona. Žalovaný podání žalobce posuzoval podle jeho obsahu, nebylo pro něj významné, jak toto podání žalobce označil. Žalovaný uvážil smysl projevu vůle a uzavřel, o jaký úkon se jedná.

Žalovaný dále žádal, aby krajský soud posoudil a rozhodl předběžnou otázku: „*Náleží nebo nenáleží právo na poskytování informací mezi politická práva, která jsou vězněným osobám do určité míry zákonem omezena?*“.

Ze soudního a správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti:

Podáním ze dne 23. 6. 2016, označeným jako „*Žádost o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím č. 106/1999 Sb. v současném znění*“ žádal žalobce vazební věznici, aby mu odpověděla na dotazy:

„*A) Podléhá nákup za více jak 1000 Kč povolení ředitele, jenž musí být dopředu vydáno i v případě nákupu kolků soudních v kantýně?*

B) Jaká je průměrná doba na vyřízení povolení k nákupu nad 1000 Kč ředitelem? A může se věc protáhnout?

C) Musí žádosti o povolení nákupu nad 1000 Kč ředitel vyhovět?

D) Jaký je jediný možný čas odeslání pošty v daném dni?

E) Ve kterém jediném možném čase lze požádat o formulář k žádance na nákup nad 1000 Kč?

F) Pošta je doručována obviněným v jakém jediném čase ve dne?

G) Jsou soudní kolky v kantýně běžně či jen na objednávku, jde-li o kolky za 5000 Kč?

H) Na jaké cele jsem umístěn a kdy dané oddělení věznice má přístup do kantýny? A kdy v ten den se nákup realizuje?“

Současně žalobce uvedl, že zná odpovědi na žádané informace (A - ano, B - týden a může se protáhnout, C - nemusí, D - ráno v 9h 30 min, E - při raportu cca v 8 h ráno, F - pošta přichází cca v 12 h 30 min, G - vyšší částka jako je 5000 Kč je jen na objednávku, H - na cele 21/2 a druhé oddělení, nemůže jít do kantýny jindy než v pátek), ale musí je doložit pro soudní řízení, neboť důkazní břemeno je na tom účastníku řízení, který brojí proti žádosti soudu o uhrazení 5000 Kč v soudních kolcích do pěti dnů. Žalobce dále uvedl, že „*účelem je tedy povinnost účastníka řízení prokázat (aniž by zcizil vnitřní řád věznice) skutečnosti notoricky známé zaměstnancům a obviněným, leč neznámé mimo vazební věznici*.“ Také sdělil, že se nebrání poskytnutí žádaných odpovědí v rámci jiného sdělení, než „*podle zákona č. 106/1999 Sb.*“.

Rozhodnutím o odmítnutí žádosti ze dne 30. 6. 2016, č. j. VS-37653-4/ČJ-2016-803740, vazební věznice žádost o poskytnutí informací odmítla, protože podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. V odůvodnění vazební věznice uvedla, že žádost posoudila a rozhodla, že se informace neposkytují za použití § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 informačního zákona. Žádosti nevyhověla, neboť žalobcem požadované informace „*nevlastní, protože nejsou vazební věznicí nikde definovány. Všechny mimořádné nákupy ve vězeňské kantýně jsou řešeny vždy individuálně, dle konkrétního případu a přesný postup tedy není nikde přesně písemně stanoven*“.

Proti rozhodnutí vazební věznice brojil žalobce odvoláním. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí vazební věznice zrušil a řízení zastavil. Žalovaný uvedl, že žádost žalobce odkazuje v nadpisu na informační zákon, ale z jeho dikce vyplývá, že žalobce žádá ověření a tvrzení fakt notoricky známých ve vazební věznici, ale neznámých mimo ni. Správní orgán byl tedy „úkolován“ k vydání autoritativního potvrzení údajů. Žalovaný sdělil, že po posouzení merita žádosti dospěl k závěru, že tato žádost vybočuje z rámce práva na svobodný přístup k informacím. Nejedná se tedy o žádost o poskytnutí informace, protože nesplňuje podmínku stanovenou zákonodárcem *stricto sensu* v § 14 odst. 2 věta první informačního zákona. Žalobce totiž svou žádostí nepožaduje informace ve smyslu informačního zákona, ale po vazební věznici se domáhá vydání veřejné listiny, kterou hodlá jako účastník občanskoprávního řízení předložit soudu jako důkazní prostředek.

Žalovaný dále vysvětlil, proč aplikoval § 90 odst. 1 písm. a) s. ř. Důvodem bylo to, že žádostí o informace podle informačního zákona nebyl naplněn smysl tohoto zákona. Uvedl, že smysl zákona „*byl opominut a vynechán a zůstal tím nenaplněn, jelikož naplněn ani být nemohl, samotný cíl práva na informace*“. Proto vazební věznice neměla rozhodnutí o žádosti o informace vůbec vydat.

Krajský soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Krajský soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Soud rozhodl o žalobě na jednání, které se uskutečnilo 22. 11. 2017.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda měly správní orgány považovat podání žalobce za žádost o poskytnutí informace podle informačního zákona.

Nosnou argumentací žalovaného pro zastavení řízení v napadeném rozhodnutí bylo to, že „*se nejedná o žádost o poskytnutí informace ve smyslu zákona*“.

o svobodném přístupu k informacím, neboť nesplňuje podmínku zákonodárcem stricto sensu stanovenou v § 14 odst. 2 věta první zákona o svobodném přístupu k informacím“. Krajský soud se proto zabýval výkladem § 14 odst. 2 informačního zákona. Uvedené ustanovení stanoví, že ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právníká osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa.

Krajský soud má za to, že § 14 odst. 2 věta první informačního zákona pouze upravuje podmínky, které musí žádost vedle formálních náležitostí uvedených v druhé větě tohoto ustanovení splňovat. Ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona. Na základě této věty ale žalovaný v nyní rozhodované věci dovodil, že žádost žalobce nebyla žádostí o informace ve smyslu informačního zákona a že žalobce pouze žádal vydání veřejné listiny jako důkazního prostředku. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje.

Podle krajského soudu § 14 odst. 2 informačního zákona stanoví, jaké náležitosti musí žádost o informace obsahovat a také to, za jakých okolností bude žádost podřízena procesnímu režimu informačního zákona. Z žádosti musí být patrná vůle žadatele podřídit její vyřizování informačnímu zákonu. Jak vyplývá z odborné literatury (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s.) *„požadavek, aby ze žádosti bylo zřejmé, že se žadatel domáhá poskytnutí informace podle informačního zákona, bude samozřejmě splněn vždy tehdy, jestliže žadatel v žádosti označení informačního zákona výslovně uvede, ať již přesnou citací nebo názvem (byť by se tak stalo jakkoli nepřesně). Žádost ovšem bude žádostí dle informačního zákona i tehdy, jestliže na úmysl žadatele podřídit režim jejího vyřizování informačnímu zákonu bude možné usuzovat z jiných skutečností*“. V nyní rozhodované věci žalobce přímo uvedl, že podává žádost podle informačního zákona, protože tento právní předpis označil slovně i číslem zákona.

Krajskému soudu je známo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2005, č. j. 10 Ca 174/2005-20 (pozn. soudu: všechna citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle kterého *„formální označení podání jako žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, není způsobilé vyvolat právní účinky, které tento zákon spojuje toliko s podáním o určitém, dle zákona relevantním, obsahu. Žadatel se může domáhat poskytnutí pouze těch informací, jež se vztahují k působnosti povinného subjektu; do působnosti Ministerstva spravedlnosti přitom nepatří poskytovat obecně výklad právních norem či zaujímat odborná teoretická stanoviska k jejich aplikaci*“. Toto rozhodnutí na nyní řešenou věc však nedopadá. Žádost obsahovala nejen označení informačního zákona, ale také osm konkrétních dotazů týkajících se fungování věznice, které se dotýkají i žalobce, a také další náležitosti stanovené v § 14 odst. 2 informačního zákona. Tuto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybňoval.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce žádal vydání autoritativního potvrzení údajů a vydání veřejné listiny, kterou žalobce hodlal předložit soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení jako důkazní prostředek. Pro žalovaného bylo také významné, že dle jeho názoru žalobce odpověď na zaslané otázky již znal. Z těchto důvodů se žalovaný mimo jiné domníval, že žalobce nepožadoval informace ve smyslu informačního zákona. Krajský soud se tedy zabýval otázkou, zda pro poskytnutí informace je důležitý účel žádosti, zda může správní orgán tento účel zkoumat a zda znalost informace, kterou žadatel žádá, může vést k odmítnutí žádosti. Z důvodové zprávy k informačnímu zákonu vyplývá: *„pokud jde o osobu žadatele o informaci, vychází zákon z principu otevřenosti veřejné sféry namísto dřívějšího principu důvěrnosti. Proto má právo na informace každá osoba, bez jakékoliv souvislosti s důvodem svého zájmu o danou informaci“*. Záměr zákonodárce proto bylo umožnit co možná nejširšímu okruhu osob požádat o informaci, aniž by poskytovatelé informací měli možnost zkoumat důvody žádosti.

V této souvislosti krajský soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007-87, v němž je uvedeno: *„Žádost o informaci také není kauzální – povinný subjekt není oprávněn požadovat po tazateli důvod či účel dotazu, ba dokonce ani tazatel sám takový důvod mít nemusí“*. Žalovaný se proto důvodem, pro který žalobce požadoval poskytnutí informace, nemohl zabývat jako důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Výjimkou by bylo použití § 11 odst. 1 informačního zákona nebo v případě žádosti, která je šikanózní nebo by došlo jejím prostřednictvím ke zneužívání práva na informace či by podaná informace nepřípustně zasahovala do práva na ochranu soukromí třetích osob.

Poskytnutí informace neovlivňuje ani to, zda se žadatel domáhá informace ke komerčnímu užití, nebo bude informace sloužit jako podklad pro zpracování vysokoškolské práce, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 112/2015-54. Ten v rozhodnutí uvedl, že pokud je žalobcovou motivací (která nadto není z hlediska informačního zákona přímo relevantní) zpracování těchto údajů v diplomové práci, resp. jejich jiné další zveřejnění, není to samo o sobě důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací.

Jak uvádí shora zmiňovaný komentář k informační zákonu, může dokonce docházet i k situacím, v nichž je žadatel v jiném např. soukromoprávním sporu s povinným subjektem a podle informačního zákona se snaží domoci informací „proti“ povinnému subjektu, případně v nichž se žadatel skrze informační zákon snaží zjistit informace, které „proti němu“ shromažďuje veřejná správa (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ans 4/2013-27). Ani tato skutečnost obecně není důvodem pro neposkytnutí informace [byť by v takovém případě bylo možno uvažovat o užití některých důvodů pro odmítnutí žádosti, např. § 11 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo § 11 odst. 4 písm. b) z hlediska zásady „rovnosti zbraní“ účastníků soudního řízení]. V nyní rozhodované věci žádal žalobce o informaci z důvodu jeho domnělé ochrany procesních práv. Nejednalo se o informace, které by byly způsobilé jakýmkoli způsobem poškodit třetí osoby. To, že se měl žalobce bránit proti výzvě k zaplacení soudního poplatku jinak a že právní řád zná jiné způsoby, jak si soud může požadované informace vyžádat, je pro rozhodnutí této věci bezpředmětné.

Pro doplnění lze zmínit rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2014, č. j. 11 A 368/2011-56. Městský soud zdůraznil, že *„pro posouzení důvodnosti podané žádosti o poskytnutí informace není podstatné, zda žalobkyně doložila svou žádost informacemi obsahujícími materiály (např. dokumenty, listiny, záznamy), či nikoli. Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, takovou povinnost nestanoví, když v § 14 odst. 2 k náležitostem žádosti uvádí, že ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona“.*

Krajský soud dospěl tedy k názoru, že žádost o poskytnutí informace ze dne 23. 6. 2016 obsahovala náležitosti podle § 14 odst. 2 informačního zákona, byla označena jako žádost podle informačního zákona, bylo z ní seznatelné, čeho se žalobce domáhá, proti komu směřuje. Odůvodnění žádosti, tedy sdělení, proč žalobce informace žádá a že informace zřejmě zná, nemohlo být důvodem pro to, aby správní orgány žalobcovo podání nepovažovaly za žádost o informace podle informačního zákona. V napadeném rozhodnutí provedený výklad § 14 odst. 2 informačního zákona by vedl k tomu, že žadatel o informace, který by v žádosti důvod neuvedl a následně informaci použil v soudním řízení, by byl zvýhodněn proti žadateli, který by v žádosti o poskytnutí informací pravý důvod jejího podání sdělil, což nelze připustit.

Žalovaný se proto měl žádostí zabývat a v případě, že by žádal o sdělení informace, které nemá povinnost podle informačního zákona poskytnout, jednalo by se o šikanózní žádost nebo by k rozhodování neměl působnost, měl jednat způsobem předvídaným v informačním zákoně. Ten nepovažuje právo na informace za bezbřehé, ale stanovuje jeho hranice a výluky. Správní orgány by měly k neposkytnutí informace přistoupit v případě, že se jedná o výlukou předvídanou zákonem, za jiných okolností ve výjimečných objektivními skutečnostmi zdůvodněných případech, protože, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, *„při výkladu pojmu „informace“ ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jenž je realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, je nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)“.*

Krajský soud se dále zabýval § 16 odst. 4 informačního zákona. V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 112/2015-54, uvedl, že krajský soud má sám posoudit, zda je povinný subjekt povinen informaci poskytnout podle informačního zákona, a pokud by shledal, že ano, má sám povinnému subjektu přikázat tuto informaci sdělit v souladu s § 16 odst. 4 informačního zákona. *„Smysl a účel uvedeného ustanovení je zřejmý – jednak zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem na straně jedné a správními soudy na straně druhé, jednak zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily. Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo.“*

Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout (srov. cit. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62, bod 122).“ V souladu s tímto rozsudkem se krajský soud proto dále zabýval tím, zda měly správní orgány požadovanou informaci žalobci poskytnout.

Jak již krajský soud uvedl výše, žádost o poskytnutí informace obsahovala náležitosti stanovené v § 14 odst. 2 informačního zákona, bylo z ní zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena a že se žalobce domáhá poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona. Žalobce taktéž uvedl adresu, na kterou má vazební věznice doručovat. Krajský soud se proto dále zabýval tím, zda se nejednalo o informaci, kterou správní orgány nebyly oprávněny žalobci poskytnout. Z otázek, které žalobce zaslal v žádosti o informace vyplývá, že se žalobce nedomáhal poskytnutí utajovaných informací (§ 7 informačního zákona), informací týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů (§ 8a informačního zákona), informací, které jsou obchodním tajemstvím (§ 9 informačního zákona), informací získaných na základě zákonů o daních apod. (§ 10 informačního zákona).

Bylo proto nutné zkoumat, zda v této věci není omezeno právo na informace ve smyslu § 11 informačního zákona.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. V této souvislosti má krajský soud za to, že žalobce žádal o poskytnutí informací, které se sice týkají vnitřního chodu vazební věznice, ale zaměřují se na oblasti, které se žalobce osobně dotýkají.

Krajský soud se domnívá, že odůvodnění uvedené v rozhodnutí vazební věznice, podle kterého požadované informace nevlastní, je liché; vnitřní chod věznice, časový harmonogram, čísla vazeb, apod. musí mít vazební věznice interně upraveny. To mimo jiné vyplývá z § 14 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, podle kterého „*pro každou věznicí stanoví její ředitel se souhlasem generálního ředitelství Vězeňské služby vnitřní řád věznice, kterým se stanoví denní rozvrh chodu věznice, činnost odsouzených a jejich podíl na řešení otázek souvisejících se životem ve věznici*“, a dále z § 5 zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, který stanoví, že „*při přijetí do výkonu vazby musí být obviněný prokazatelně seznámen se svými právy a povinnostmi podle tohoto zákona, řádu výkonu vazby a s vnitřním řádem věznice*“. Pokud interní řád vazební věznice jakýmkoli způsobem pobyt žalobce ve věznici ovlivňuje, nic nebrání tomu, aby věznice tyto informace žalobci poskytla.

I případné odmítnutí poskytnutí informace z důvodů § 2 odst. 4 informačního zákona, dle kterého se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, považuje krajský soud za nedůvodné. Ve vazební věznici musí být upraven jednotný postup týkající se nákupů nad 1000 Kč, doručování apod. Není-li tato oblast upravena vnitřním předpisem, musí existovat správní praxe týkající se daného postupu, kterou žalovaný mohl žalobci popsat. Žalobce proto nežádal vytváření nových informací

či dokumentů, ale domáhal se sdělení skutečnosti, které pro vazební věznici nejsou nové či by je musela vyhledávat.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že napadená rozhodnutí jak žalovaného, tak i vazební věznice byla vydaná v rozporu se zákonem, a proto krajský soud obě napadená rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Zároveň soud ve smyslu § 16 odst. 4 informačního zákona rozhodl o uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout požadované informace tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí, neboť v případě přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o poskytnutí informace již soud nevrací rozhodnutí k novému projednání, ale naopak sám zkoumá, zda existují důvody pro poskytnutí informací. Krajský soud dospěl k závěru, že žádné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace neexistují, a proto přímo nařídil povinnému subjektu informaci poskytnout.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že právo na náhradu nákladů řízení přiznal plně procesně úspěšnému žalobci. Podle obsahu spisu nevznikly žalobci žádné osobní náklady. Usnesením ze dne 1. 12. 2016, č. j. 65 A 91/2016-28, byl však žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů. S ohledem na procesní úspěch žalobce, jehož ustanovený advokát v řízení zastupoval, vznikla žalované podle § 149 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého dle § 64 s. ř. s., povinnost nahradit odměnu ustanoveného advokáta a náhradu jeho hotových výdajů přímo státu. Proto krajský soud výrokem III. rozsudku tuto povinnost žalovanému uložil, avšak toliko co do základu. Výše předmětných nákladů bude stanovena samostatným usnesením krajského soudu poté, co zástupce žalobce své náklady krajskému soudu vyčíslí a krajský soud rozhodne podle § 35 odst. 2 s. ř. s. o přiznání odměny a hotových výdajů ustanoveného advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně.

V Olomouci dne 22. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Š. H.